Uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2019-994
(mr. E.L.A. van Emden, voorzitter en mr. R.P.W. van de Meerakker, secretaris)

Klacht ontvangen op	: 2 oktober 2019
Ingediend door	: Consument
Tegen	: BNP Paribas Personal Finance B.V., gevestigd te Rotterdam, verder te noemen Geldverstrekker
Datum uitspraak	: 2 december 2019
Aard uitspraak	: Niet-bindend advies

Samenvatting

Consument heeft geklaagd over de hoogte van de vergoeding voor vervroegde aflossing. De Commissie komt tot het oordeel dat de vergoedingsrente niet op onjuiste wijze is vastgesteld door Geldverstrekker. De vordering wordt afgewezen.

1. Procesverloop

De Commissie beslist met inachtneming van het Reglement Geschillencommissie Financiële Dienstverlening (hierna: het Reglement) en op basis van de volgende stukken inclusief bijlagen:

- de door Consument ingediende klacht;
- het verweerschrift van de Bank;
- de repliek van Consument;

De Commissie stelt vast dat dit geschil zich leent voor verkorte behandeling als bedoeld in artikel 32 van het Reglement. De uitspraak is daarom niet-bindend.

2. Feiten

De Commissie gaat uit van de volgende feiten.

2.1 Consument heeft in mei 2011 een hypothecaire geldlening afgesloten bij Geldverstrekker.

2.2 Op 27 februari 2019 heeft Geldverstrekker een voorlopige aflosnota gestuurd aan Consument. Daaruit blijkt een vergoeding voor vervroegde aflossing van € 60.333,78. Voor zover hier relevant, is daarbij de vergelijkingsrente van 2,95% gehanteerd die hoort bij een rentevastperiode van 15 jaar.

2.3 Op 15 mei 2019 heeft Consument aan Geldverstrekker laten weten dat de hypothecaire geldlening zou worden overgesloten op 14 juni 2019. Op 28 mei 2019 heeft Geldverstrekker daarop een definitieve aflosnota opgemaakt. In die nota is aangesloten bij de vergelijkingsrente van 2,70% behorend bij een rentevastperiode van 12 jaar. De vergoeding voor vervroegde aflossing per 14 juni 2019 bedraagt € 68.635,69.

3. Vordering, klacht en verweer

Vordering Consument

3.1 Consument vordert dat hij wordt gecompenseerd voor de te veel betaalde vergoedingsrente.

Grondslagen en argumenten daarvoor

3.2 Deze vordering steunt, kort en zakelijk weergegeven, op de volgende grondslag. Ten onrechte heeft de Bank in de definitieve aflosnota voor het bepalen van de vergelijkingsrente aangesloten bij een rentevastperiode van 12 jaar. Die nota werd op 28 mei 2019 opgemaakt. Toen was de resterende rentevastperiode nog meer dan 144 maanden en dus meer dan 12 jaar. Zodoende had de vergelijkingsrente moeten worden bepaald op de naastgelegen betere rente die gold voor een rentevastperiode van 15 jaar. Was daarvoor gekozen dan had Consument een lagere vergoeding voor vervroegd aflossen betaald.

Die vergoeding had zelfs nog iets lager dan € 60.333,78 gelegen, omdat er minder rentetermijnen resteerden. Consument vordert dat de vergoeding voor vervroegd aflossen opnieuw wordt bepaald en dat hem het verschil wordt vergoed.

Verweer van Geldverstrekker

3.3 Geldverstrekker heeft de stellingen van Consument gemotiveerd weersproken. Voor zover nodig zal de Commissie bij de beoordeling daarop ingaan.

4. Beoordeling

4.1 De Commissie merkt op dat de berekende vergoeding voor vervroegde aflossing bestaat uit het verschil tussen de rentebetaling die de aanbieder verwacht te ontvangen (contractrente) en de rentebetalingen die een aanbieder nog kan ontvangen voor de uit te zetten gelden wordt gebruikt (vergelijkingsrente). De vergelijkingsrente is die rente die Geldverstrekker vraagt voor een nieuwe hypotheek met een looptijd die gelijk is aan de restant rentevastperiode. Vaak zal die restant rentevastperiode niet exact samenvallen met een rentevastperiode die voor nieuwe hypotheken wordt geboden.

Om die reden heeft de Autoriteit Financiële Markten (AFM) bepaald dat de aanbieder de hoogst naastgelegen rente van een rentevastperiode dient te kiezen als vergelijkingsrente. Doorgaans geldt immers: hoe hoger die vergelijkingsrente, hoe lager de vergoeding voor vervroegde aflossing.

4.2 De Commissie stelt vast dat Geldverstrekker conform deze uitgangspunten de vergoedingsrente heeft berekend. Het beoordelingsmoment daarvoor is gelegen op het moment dat de lening wordt afgelost, in dit geval 14 juni 2019. Op dat moment resteerden er nog 143 maanden van de lopende rentevastperiode, ofwel minder dan 12 jaar. Onweersproken heeft Geldverstrekker gesteld dat de naastgelegen betere rente de rente voor twaalf jaar was.

4.3 Dat er een omslagpunt heeft plaatsgevonden in de naastgelegen betere rente is onfortuinlijk voor Consument, maar kan Geldverstrekker niet worden verweten. Dit oordeel sluit aan bij de vaste lijn van de Commissie. Zie daarvoor ook Geschillencommissie Kifid, nr. 2019-800. Om die reden dient de vordering verkort te worden afgewezen.

5. Beslissing

De Commissie wijst de vordering af.

Deze beslissing is genomen in een verkorte procedure als bedoeld in artikel 32 van het Reglement. De uitspraak heeft daarom de vorm van een niet-bindend advies. Tegen deze uitspraak staat geen hoger beroep open bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. U kunt de zaak nog wel aan de rechter voorleggen.

U kunt, binnen twee weken na de verzenddatum van deze uitspraak, bij de Voorzitter van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening schriftelijk een verzoek indienen tot herstel van kennelijke vergissingen in de uitspraak. U moet daarbij met name denken aan correctie van reken- of schrijffouten en verbetering van namen en data. De volledige procedure met de termijnen die daarbij in acht moeten worden genomen staat beschreven in artikel 40 van het Reglement.